

морската служба. Тя му обѣща, че ще се грижи за него тъй, че Ервинъ никога не ще се разкае, че е оставилъ парахода. Капитанътъ слушаше мълчаливо додѣ свърши, послѣ помълча малко и попита:

— Знае ли Ервинъ Вашитѣ планове?

— Не, още нищо не знае, — отговори тя стѣснено.

— Тогава, видите ли, госпожо, азъ обичамъ да говоря направо: повикайте го вие сама, говорете му, открийте му какво мислите. Съгласи ли се — нѣмамъ нищо противъ, вземете го; вземе ли да се колебае — ще се помжча да го убѣдя; защото този, който обича морето тъй както трѣбва, не бива да се колебае. Азъ ще ви го пратя. Ето моята кабина, влѣзте и го чакайте вжтрѣ.

— Пратете Ервина при мене, — каза той на Ларзена.

Слѣдъ минута Ервинъ се изправи и очудено се вгледа въ своя капитанъ, когато този му каза:

— Иди въ моята кабина; тамъ те чака госпожа Карстендъ.

— Госпожа Карстендъ ли? Защо?

— За твое добро, мое дѣте. Върви сега.

— Чичо Балдуинъ... — Гласътъ на момчето затрепера въ прѣдплачъ. — Чичо Балдуинъ, вие, вие обѣщахте ли на госпожа Карстендъ? Какво ще правя въ нейнитѣ плантации?... Азъ, азъ искамъ да си остана морякъ! Вие знаете това! Или ме не бива за това? Кажете ми, какво съмъ погрѣшилъ откакъ съмъ постѣпилъ на кораба ви? Или... или вие искате да се отървете отъ мене?

--- Да се отърва отъ тебе ли? — Момче, момче! — извика старецътъ и се обърна, за да прикрие вълнението и сълзитѣ си. Значи не ти се ще. Ще кажа това на госпожата.